

NGB art 31/32

Ambten

1 bedoeling

2 beleving

3 leiding

4 houding

Gemeente,

Weet je al wat je later worden wil? Die vraag zul je van tijd tot tijd wel eens krijgen. Wat je dan zegt kan natuurlijk erg verschillen. Je weet het nog niet. Of: piloot, in de verpleging, brandweer, directeur, in de bouw. Noem maar op. Dan denk je aan iets wat je leuk vindt, waar een beetje uitdaging/spanning in zit, misschien of het aardig lijkt te verdienen. Wat wil je worden? Zou het kunnen zijn dat er een kind, een jongen in de kerk zit die denkt: ouderling, diaken, dominee. Wel eens aan gedacht? Of is dat helemaal buiten beeld voor je, vraag je dan eens af: hoe komt dat? Let ik soms alleen op leuk, verdienen? Of als meisje: dat mijn man diaken, ouderling of dominee zou zijn. Wel eens naar verlangd? De Bijbel zegt: als je daarnaar verlangt, verlang je naar een voortreffelijk iets. Waarom dan kun je denken, waarom is dat zo buitengewoon goed om daar naar te verlangen? Dat te willen worden.

1 bedoeling

Dat heeft alles te maken met een Naam die in artikel 31 voorkomt. Vorige week hebben we ingezet toen het over de positie van het ambt ging bij de Jezus als het Hoofd van de Kerk. Hij vertegenwoordigt, leert, regeert. En namens Christus doen de ambtsdragers dat nu. Deze week zetten we in bij die andere naam van de Heere Jezus die in artikel 31 voorkomt. Jezus is de Bisschop van de Kerk. Dat woord klinkt wat vreemd in onze oren, maar bisschop komt van een woord in het Nieuwe Testament dat betekent: omzien naar, zorgen voor. Je zou dan ook kunnen denken aan het woord: herder. Een herder ziet om naar de schapen, zorgt voor de schapen. Jezus is de enige Herder van Zijn Kerk. Die de kudde is waarnaar Hij omziet, waarvoor Hij zorgt draagt. Toen Hij op aarde was deed Hij dat heel duidelijk temidden van Zijn discipelen. Maar nu Hij Zelf lichamenlijk naar de hemel is gegaan, laat Hij Zich vertegenwoordigen door de ambtsdragers. Doet Hij dat via de diaken, ouderling, dominee.

De ambtsdragers zijn als herders, de gemeente leden zijn de schapen. Een herder zorgt voor voedsel en drinken voor de schapen, anders verhongeren ze of drogen ze uit; een herder zoekt afgedwaalde schapen op, anders worden ze prooi van roofdieren; een herder verbindt de schapen als ze gewond zijn, anders verzwakken ze bloeden ze dood; een herder dringt de schapen de goede kant op, anders verdwalen ze en worden ze uitgeput.

Wat dus een herder voor de schapen is, is een ambtsdrager voor de gemeenteleden. De, ik dacht, 1039 zielen van onze gemeente. Dat bent u,

zijn jullie allemaal, en nog heel wat meer dus, die we nooit of nog nooit, in de kerkdiensten zien. De ambtsdrager zorgt voor goed geestelijk voedsel in de prediking, op alle kringen en clubs, anders sterft het geestelijk leven af. De ambtsdrager zoekt afgedwaalde schapen op, anders worden en blijven ze prooi van de duivel die verderft. De ambtsdrager verbindt gewonden, aangevochten, bestreden, belaste, mensen, ook jongeren, anders haken ze af en geven ze op. De ambtsdrager dringt u, jou de goede kant op, anders verdwaal je en kom je niet in Sion aan. De ambtsdrager is dus herder van mensenlevens, van zielen. Van zielen, waarvan geldt: ze komen of terecht in de hel of in de hemel. De roeping van een ambtsdrager over de kudde van al die 1039 gemeenteleden is: zielen winnen voor Koning Jezus, ontrukken aan satan. Zielen voeden, leiden, verbinden zodat zij aankomen in Sion en niet achterblijven in de woestijn.

Daarom worden de ambtsdragers in dit artikel ook genoemd: dienaren. Dienaren van Jezus Christus. Gezonden door Jezus Christus om de gemeente te dienen. Dat woord ziet vooral op bewogenheid. Zoals Jezus innerlijk met ontferming bewogen was over de schare. Bewogen omdat zij dwaalden, zwierven, dreigden verloren te gaan. Wenend over Jeruzalem. Namens Jezus dienen in bewogenheid. En dan ook nog die mensen die niet eens in de kaartenbak staan, die er nog boven die 1039 zijn in onze dorpen.

2 beleving

A verantwoordelijkheid

Gemeente, broeders, dat tekent ten eerste onze verantwoordelijkheid. Denk aan die wachter bij Ezechiël. Als de wachter iemand de stad ziet naderen en de bazuin blaast, dan is de stad verantwoordelijk als zij zich laat overvallen, maar als de wachter niet geblazen heeft, dan zal God het bloed van de stad van hun hand eisen. Dat is een verantwoordelijkheid! Kijk, er is nogal wat te doen geweest over het salaris van de nieuwe topman van de SNS bank: € 550.000,--. Of het salaris van andere bestuurders van banken. Dat wordt dan verdedigd met het argument: ja, die mensen hebben ook enorme verantwoordelijkheid: over zoveel spaar- en beleggingsgeld van zoveel mensen. Of iemand als president Obama: wat heeft zo'n man een verantwoordelijkheid over oorlog en vrede in grote delen van de wereld.

Maar wat dacht u van de verantwoordelijkheid van een wijkouderling over een wijk van 150 zielen? Van een kerkenraad over een gemeente van ruim 1000 zielen? En al zou het maar 1 ziel zijn. Tijdens dat ene huisbezoek, die ene preek, die ene vergadering. En wat je nu beslist kan voor generaties gevolgen hebben, voor zoveel zielen die nog

leven zullen bepalend zijn voor hemel of hel.

Broeders, voelt u onze verantwoordelijkheid? Kunt u er ook zo door gedreven worden tot gebed? Deze verantwoordelijkheid is alleen te dragen in gebed. Dat de Heere Zelf de Herder is, die ondanks al onze gebreken en zonden, Zich een gemeente vergadert en bewaart tot het eeuwige leven. Gebed voor uzelf, gebed voor de gemeente, de zielen aan onze verantwoordelijkheid toevertrouwd. Kenmerk van roeping tot het ambt is wel: afhankelijkheid, besef van onvermogen. Hulp verwachten van God.

Gemeente, voelt u de verantwoordelijkheid van de kerkenraad? Is dat niet opnieuw een reden om elke dag te bidden voor de kerkenraad? Van jongs af aan dat te doen en je kinderen te leren? En: beseffen we de waarde van ons leven, van onze ziel? Dat wij een ziel hebben met een eeuwige bestemming. Wat baat het een mens zo hij de wereld wint, maar lijdt schade aan zijn ziel. Hoe makkelijk geven we gewicht aan dingen die veel en veel minder van belang zijn. Beseft u niet hoe nodig het is dat er een kerkenraad is, dat er ambten zijn om ons daar steeds weer bij te bepalen?

b) heerlijkheid

Wat is dat ten tweede een heerlijke roeping. Wat een voorrecht als de HEERE je daartoe gebruikt, of je man daartoe gebruikt om herder der zielen te zijn. Instrument in Gods hand te mogen zijn om zielen te winnen en zielen te leiden naar Sion. Kijk, je kan heel wat bereiken of willen bereiken in je leven. Een bedrijf opbouwen, een leuke baan krijgen, een wereldreis maken, een hoge functie krijgen. Maar: zielen mogen winnen voor Koning Jezus, zielen leiden naar Sion, is er iets rijkers dan dat? Is er iets nuttiger dan dat? Als je daartoe door de HEERE gebruikt wordt. En dat kan ook, zeker, zonder dat je ambtsdrager bent. Maar is het niet heerlijk als je daarvoor in het ambt mag staan? Ambtelijke dienst voor mag krijgen?

Kijk, daarom begeer je zo'n voortreffelijk werk als je verlangt ambtsdrager te worden. Omdat het gebruikt kan worden om zielen te winnen en te leiden naar Sion. Dat is ook wel het kenmerk van roeping tot het ambt: vurig verlangen, een onuitblusbaar verlangen om zielen te winnen voor Jezus. Dat is wel het wezenlijkste kenmerk van roeping tot een ambt. Dát is het. Daarom mag je naar een ambt verlangen. Nee, niet omdat het wel wat lijkt om vooraan te zitten, en een beetje zeggenschap te hebben, en wat aanzien te hebben en bekendheid. Daar moeten we echt aan sterven en die verlangens moeten gekruisigd worden.

Roeping tot het ambt: verlangen om zielen te mogen winnen voor Jezus. Dat is de ene kant van de roeping. En de andere kant is: er komt een

roeping vanuit de kerk. Je verlangen naar het ambt wordt bevestigd, compleet gemaakt door een verkiezing vanuit de gemeente, vanuit een gemeente. Daar kun je beter 10 jaar op moeten wachten, dan dat je je zelf binnendringt en de man brengt en zo een plekje verwerft. Wacht je om jezelf binnen te dringen in het ambt. Oefen liever geduld totdat het Gods tijd is en of dat het Gods wil is. Als je echt erlangt naar een ambt zul je ook zeggen: HEERE wanneer het zal zijn en of het zal komen dat wil ik alleen in Uw hand laten. Ergens staat van Jezus als Hij Zijn apostelen kiest: En Hij riep tot Zich wie Hij wilde. Wie Hij wilde. De HEERE heeft ook andere plaatsen in Zijn Koninkrijk. Je kun alleen een ambt aanvaarden als je weet dat de HEERE het wil. Dan kun je daar altijd op terugvallen. HEERE, U die roept U bent getrouwd, U zult het doen. Anders houd je het waarschijnlijk ook niet vol. Als je om mensen of mensengunst het ambt aanneemt zul je ook om mensen en mensen ongunst het weer laten schieten.

3 leiding

De kerkenraad heeft leiding te geven, zegt art 32. Leiding tot eenheid en gehoorzaamheid.

Wat is dan de goede leiding? Toetsen aan het Woord. Alles toetsen aan de Schrift. En bidden voor elkaar. Want om het Woord gaat het. Dat is heel typerend voor de protestantse kerken. Het Woord is altijd norm. Aan de ene kant heb je de dopersen van vroeger, dat vind je nu wat bij evangelischen: De Geest zegt het. Niet de kerk, niet de belijdenissen, maar de Geest. Als de Geest het me ingeeft is het goed. Als de Geest het mij of een gemeente zo bekend maakt, is dat het. Dat wordt erg oncontroleerbaar. De Reformatie heeft gezegd: het Woord. De kerk heeft gezag omdat en als zij naar het Woord spreekt. En de Heilige Geest spreekt als het naar het Woord is en anders is het toch je eigen geest en voorkeur geweest. Het Woord.

Kijk in de rooms katholieke kerk is het gezag: de paus. De hoogste ambtsdrager op aarde. De Kerk. Wat de paus, de kerk zegt en gezegd heeft is waar. Punt. Het was toen zo in de rooms kerk dat de kerk alles bepaalde. Als je je afvroeg wat je op zondag moest doen en wat niet, de kerk gaf antwoord voor iedereen. Als je je afvroeg hoe het moest met gezinsvorming, je ging naar de kerkleiding en die gaf antwoord. Voor iedereen hetzelfde. Dat kan makkelijk lijken: dat weet je zeker hoe het zit, of in elk geval hoe de kerk erover denkt. Zo niet.

Maar wel het Woord. En dat om eenheid en gehoorzaamheid. De kerkenraad heeft naar het Woord te handelen. En daarbij zich te richten op de eenheid en op de gehoorzaamheid. Eenheid dus. Dat is nodig voor de

orde een goed verloop: we moeten allemaal maar dezelfde berijming zingen en in eenzelfde tempo. Dat is helder, door elkaar heen zingen kan niet de bedoeling zijn. Maar ook eenheid in leer en in levensstijl. Het moet toch niet kunnen bestaan dat de kerk in de ene plaats zegt dat Jezus niet is opgestaan en in de andere plaats zegt de kerk van wel. In de ene plaats kunnen mensen die samenwonen wel zonder meer in de kerk trouwen en in de andere plaats niet zonder gebleken inkeer en berouw.

En in dingen die de Bijbel niet zwart op wit voorschrijft is de persoonlijke omgang met de HEERE. En in die weg geeft de HEERE raad en leiding. De één kan op zondag misschien net wat meer of minder dan de ander voor zijn geweten. Of rond mediagebruik, of inenten of gezinsvorming. Weet u wat dan wel mag als gemeentelid en kerkenraad? Elkaar bevragen. Staan we daar open voor? Heb je het inderdaad met God overlegd, heb je vrede in je gebed gekregen? Welke indruk krijgen buitenkerkelijken erdoor? Wat is de invloed op je gebedsleven? Heb je Galaten 5 over de werken van het vlees erbij genomen en overdacht?

En zo willen de ambten brengen tot gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid aan God. Kijk over het hart kan een kerkenraad niet oordelen. Mag een kerkenraad niet oordelen. Wie belijdenis doet en voor het oog naar Gods geboden leeft hebben we te houden voor een broeder en zuster in de Heere. Maar over de daden en woorden mag een kerkenraad wel oordelen, naar de Schrift. Want het doet er wel toe hoe ik leef. Als je gemeentelid bent, dan doet het er toe hoe je leeft!

Ten eerste hangt Gods eer daarmee samen. Als ik als gemeentelid, belijdend lid, avondmaalganger in zonden leef dan geef ik mensen een stok om de hond te slaan in handen. Om af te gaan geven op de kerk, op alles wat van de kerk is. Dus om Gods eer omlaag te halen. Stel je voor dat ik reden ben door mijn leven, dat jij bent dat een ander laatdunkend over God gaat denken, of denkt: daar hoef ik niet bij te horen.

Ten tweede hangt het heil van de gemeente af van hoe ik leef. Ja, want toen Achan zondigde, verliet God heel het leger van Israel. Dan wijkt de Geest van heel de Gemeente. Dan tuchtigt God heel de gemeente in I Corinthe 11 omdat er enkelen op onwaardig wijze aan het Heilig Avondmaal gaan. Dus wat ik doe heeft gevolgen voor heel de gemeente. En het kan anderen meeslepen die denken: o, als hij dat als avondmaalganger doet kan ik het ook wel doen.

En ten derde, als je zondigt dan dwaal je zelf weg van de Heere.

Dan zwerf je zelf van God weg. Dichter naar de duivel toe. Als een schaap dat van de kudde afdwaalt en alleen komt en de roofdieren loeren al.

Daarom doet het ertoe hoe we leven als gemeentelid! En daarom horen de ambten u en jou daarop aan te spreken. Aan te spreken op de gehoorzaamheid aan God. Omdat dat met Zijn eer, het heil van heel de gemeente, en jezelf te maken heeft. Trouwens, een ambtsdrager staat daar zelf ook niet boven, maar moet zelf ook daarop aangesproken worden als het nodig is. Dan kan er gezegd worden moeten worden: zo kunt u niet langer aan het Heilig Avondmaal, zo kunt je geen belijdenis doen, zo kun je niet je huwelijk laten inzegenen in de kerk. Omdat het gaat om Gods eer, om het heil van de gemeente, en om jezelf dan terug te roepen. Wat je dan vaak ziet is dat mensen zich aan de kerkenraad onttrekken en naar een andere gemeente gaan waar de kerkenraad er geen punt van maakt. Men onttrekt zich dan aan de gemeente en de kerkenraad. Dat kan, maar je kan je natuurlijk nooit aan God onttrekken. Je kan zorgen dat je nooit meer met de kerkenraad te maken krijgt, maar met God krijgt je krijgt zo iemand altijd weer te maken als hij voor Zijn rechterstoel staat.

Het gaat dus om eenheid en gehoorzaamheid. Om gemeente te zijn tot Gods eer, tot heil voor heel de gemeente, en voor anderen. Dan kan er wat van de gemeente uitgaan. Als we een eenheid zijn in leer en leven.

4 houding

a) tov de kerkenraad

Zo kijken we naar de ambten, de kerkenraad. Nou zijn daar twee ontsporingen mogelijk. De ene is: ambtsdragers verafgoden. Misschien gebeurt dat vooral met sommige dominees. Als God u zegent onder iemands prediking. En je loopt een dominee na, je vleit een ambtsdrager dat hij zo goed doet of zegt. Wat breng je daar een ambtsdrager mee in verzoeking. Hoogmoed wordt nergens zo door gevoed als door waardering. En dan kan het zijn dat het nodig is en gebeurt dat juist zo'n dominee gruwelijk onderuit gaat in zijn leven. God moet hem hardhandig aan de grond houden en mensen leren niet op een ambtsdrager te steunen. Want als iemand met een vat je glas volgiet moet je niet dat vat bedanken, maar degenen die schenkt. Dat vat is het niet, maar degene die schenkt is het!

En de andere ontsporing is: kritiek op ambtsdragers. Vitten en afgeven op hen. Omdat ze ons niet liggen, omdat ze onze zin niet doen. En we hebben commentaar op commentaar. En hoe meer commentaar hoe minder we bidden voor die man. Funest voor jezelf en... voor je gezin.

Wat heeft dat invloed op ons gezin. Als we als ouders maar afgeven op kerk, gemeente, predikant, is het wonder dat onze kinderen geneigd zijn het de rug toe te keren? Kijk, één van de redenen waarom ik hier zo heerlijk catechisatie kan geven is dat u als ouders positief over de ambten en de gemeente spreekt. Dat proef ik. Dat merk ik aan de catechisanten. En ik zou het ook merken als het anders was.

En weet u wat de beste evangelisatie is? Als u er zo vol van bent, op een verjaardag, 's maandags op de koffie bij de burens of waar u werkt, zo vol bent van Gods dienst, van Zijn huis, van wat er in de Gemeente te vinden is: heil in Christus. Daar kunnen geen tien evangelisatiecommissies tegenop, als u, jij, ik vol bent van wat God geeft in Zijn dienst en Gemeente.

b) van de kerkenraad

Zo belangrijk is het ambt: waken over onze zielen. Dat zijn de twee aspecten. Vorige week lasen we in I Timotheus: Heb acht op uzelf en op de leer. Deze week lasen we in Handelingen 20. Heb acht op uzelf en op de gehele kudde. En er staat in beide teksten voor: heb acht op uzelf. Dat geldt ambtsdragers en ieder die een taak heeft. Heb acht op uzelf. Op uw gezondheid en psychisch welzijn. Neem de grenzen van uw lichaam en geest in acht. En heb acht op uw eigen ziel en geestelijk leven. In het bevestigingsformulier van ambtsdragers staat: oefen uzelf voortdurend in de overdenking van de verborgenheden des geloofs. De verborgenheden des geloofs: verzoening, vergeving, vrijspraak, eeuwig leven, kindschap, uitverkiezing. Overdenk deze dingen. Mediteer erover wat het is, wat het Jezus kostte, hoe rijk het is, hoe onverdiend het is. Weidt met een verwond'rend oog. Oefen uzelf daarin: voortdurend, lezend, dagelijks. Wie veel taken heeft, ambtelijk of niet ambtelijk, maw: wie het druk heeft, moet zich veel oefenen. Om te kunnen geven moeten we zelf ontvangen. Wie zelf geen verwondering meer ontvangt, hoe zal die kunnen geven? Wie zelf hieraan voorbijloopt, hoe zal die anderen er jaloers op kunnen maken? Is het geen valkuil, verzoeking: ik heb nu zo druk, nu maar wat minder stille tijd voor mezelf houden. Dat komt later wel weer. Hebbes, denkt satan. Hoe kan een lege tank nog olie uitgeven? Oefen uzelf dagelijks in de overdenking van de verborgenheden des geloofs. Jezus vroeg eens 'Heeft het u aan iets ontbroken'. En zei zeiden 'nee, Heere, aan niets.' Zo is het. Het wonder zal zijn: over weinig zijt gij getrouw geweest over veel zal Ik u zetten. Gaat in, in de vreugde uws Heeren. En de kerkenraad heeft niet liever dan dat zij u en jullie daar allen zullen terugzien.

Amen